

Ústavní soud

Joštova 625/8
660 83 Brno

Sp. zn.: (nepředchází)

Stěžovatel: **Tomáš Pecina**
Slezská 56
120 00 Praha 2
DS: whehjsc

Zastoupen: JUDr. Petrem Kočím, PhD., advokátem
Opletalova 1535/4
110 00 Praha 1
DS: cp7kgk3

Účastník: **Nejvyšší správní soud**
Moravské nám. 611/6
657 40 Brno

Vedlejší účastník: **Ministerstvo spravedlnosti**
Vyšehradská 424/16
128 10 Praha 2

Ústavní stížnost

směřující proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne
26. 4. 2011, č. j. 3 As 10/2009-148,
podaná podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona
č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „ZÚS“)

Elektronicky

Plná moc

Přílohy: dle textu; podle seznamu

I.

1. Pravomocným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2011, č. j. 3 As 10/2009-148 (dále jen **„napadený rozsudek“**), soud opětovně zamítl stěžovatelovu kasační stížnost směřující proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2009, č. j. 6 Ca 236/2007-52, ve věci žádosti o informace, jíž se stěžovatel domáhá po povinném subjektu, Vrchním soudu v Olomouci, informace o tom, kteří z jeho soudců byli ke dne 17. 11. 1989 členy nebo kandidáty *Komunistické strany Československa* (dále jen **„KSČ“**).

2. Protože předchozí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v této věci, rozsudek ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 As 10/2009-77, byl zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10 (dále jen **„náleze“**), přičemž Nejvyšší správní soud právní názor obsažený v nálezu nerespektoval a rozhodl v přímém rozporu s ním, stěžovatel má za to, že napadeným rozsudkem, proti němuž není přípustný žádný další opravný prostředek, bylo zasaženo do jeho základního práva na informace zaručeného ustanovením čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen **„Listina“**), a proto mu nyní nezbývá než obrátit se na Ústavní soud další ústavní stížností.

Důkaz: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2011, č. j. 3 As 10/2009-148 - v příloze

II.

3. Nejvyšší správní soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že obecné soudy, konkrétně Vrchní soud v Olomouci, nejsou ve vztahu k požadované informaci povinnými subjekty, neboť tyto informace se nevztahují k jejich působnosti.

4. Touto otázkou se však Ústavní soud v nálezu zevrubně zabýval a z jeho úvah nelze než dospět ke zcela jednoznačnému závěru, že Ústavní soud informace o komunistické minulosti soudců za takovou informaci, jež se k působnosti obecných soudů vztahuje, pokládá. Pokud by tomu tak nebylo, nemohl by Ústavní soud předchozí ústavní stížností napadený rozsudek zrušit, neboť jeho výrok, tzn. že kasační stížnost není důvodná, by byl věcně správný a chybné by bylo v některých svých částech (např. v tom, zda požadované informace jsou citlivými údaji) nejvýše jeho odůvodnění, což by případně Ústavní soud vtělil do argumentace uvedené *obiter dictum*.

5. Právní posouzení věci provedené v napadeném rozsudku ohledně tvrzené nedostupnosti požadovaných informací je rovněž provedeno v nálezu, a to v jeho § 173, kde Ústavní soud judikoval: *„Ze skutečnosti, že ty které orgány veřejné moci předmětným údajem momentálně fakticky - snad - nedisponují, však neplyne, že je tento stav do budoucna neměnný. Tedy, že jej nelze změnit např. vyžádáním si informací od dotyčných jednotlivců jako svých zaměstnanců za účelem dosažení nezbytného ústavně souladného stavu, t. j. realizace ústavní povinnosti státu poskytovat informace dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy; bude ovšem namístě hledat v tomto směru i cesty jiné.“*

6. Je tedy nepochybné, že Nejvyšší správní soud opakovaně rozhodl, aniž by respektoval závazné právní posouzení věci provedené Ústavním soudem v nálezu, jenž je instančně i precedenčně závazný, a tím znovu zasáhl do stěžovatelova základního práva na informace zaručeného čl. 17 odst. 5 Listiny.

III.

7. Další argumentace v této otázce by byla patrně nadbytečná, jestliže vše, co by mohlo být uvedeno, judikoval sám Ústavní soud ve 177 bodech svého nálezu.

8. Přesto však stěžovatel nemůže pominout kontext napadeného rozsudku, totiž fakt, že dva z členů senátu, který rozhodoval, jsou sami bývalými členy, resp. kandidáty, *Komunistické strany Československa*, a v tomto světle se nelze ubránit myšlence, zda napadený rozsudek, jenž by, pokud by nebyl zrušen Ústavním soudem, stěžovatele zasáhl poměrně citelně v majetkové sféře, neboť ten by byl nucen nést náklady řízení, včetně nákladů souvisejících s podáním dvou ústavních stížností, není ze strany těchto komunistických soudců svého druhu *vendettou*, osobní pomstou stěžovateli za aktivitu v této oblasti, jíž byli sami tito soudci dotčeni.

9. Je velmi neblahé, jestliže je nutno vést polemiku nad soudním rozhodnutím v tomto kontextu a v této rovině, a stěžovatel by si rozhodně přál, aby soudy k takovým pochybnostem nad motivy své rozhodovací činnosti nezavdávaly důvod, nicméně frapantní nerespektování nálezu Ústavního soudu ze strany Nejvyššího správního soudu je skutečně velmi nesnadné vysvětlit jinými než zlovolnými postranními pohnutkami.

IV.

10. Napadený rozsudek byl zmocněnci stěžovatele doručen dne 3. 6. 2011, tato ústavní stížnost je proto podávána ve lhůtě 60 dnů ve smyslu ustanovení § 72 odst. 3 ZÚS.

V.

11. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud po projednání jeho ústavní stížnosti vydal tento

nález:

1. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2011, č. j. 3 As 10/2009-148, bylo porušeno právo stěžovatele na přístup k informacím ve smyslu ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

2. Tento rozsudek se proto zrušuje.

V Praze dne 4. června 2011

Tomáš Pecina

Seznam příloh:

1. plná moc
2. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2011, č. j. 3 As 10/2009-148